

Wijziging van de Ongevallenwet 1921, de Land- en
Tuinbouwongevallenwet 1922, de Ziektewet, de Kinder-
bijslagwet en de Werkloosheidswet

(Coördinatie sociale verzekering en belastingen
naar het loon)

MEMORIE VAN TOELICHTING

No. 5

In verband met de voorgenomen coördinatie van enige bepalingen van de sociale-verzekeringswetten met die van de Besluiten op de Loonbelasting en de Vereveningsheffing dienen de wetten, waarop deze coördinatie betrekking heeft, wijziging te ondergaan. Het betreft hier: de Ongevallenwet 1921, de Land- en Tuinbouwongevallenwet 1922, de Ziektewet, de Kinderbijslagwet en de Werkloosheidswet.

Het onderhavige ontwerp van wet strekt hiertoe.

Artikel 1. Dit artikel geeft aan, welke wijzigingen in de Ongevallenwet 1921 aangebracht moeten worden.

1. Artikel 6 kan vervallen, omdat de inhoud daarvan thans is opgenomen in het derde lid van artikel 5.

De artikelen 7a en 7b kunnen vervallen, omdat de daarin geregelde materie is opgenomen in het nieuwe artikel 7.

De overige in punt 1 genoemde artikelen kunnen vervallen in verband met de bepalingen van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

2, 3, 4 en 5. De in deze punten bedoelde bepalingen zijn opgenomen in het tweede lid van het nieuwe artikel 5.

6. In het eerste lid van artikel 5 wordt bepaald, dat het loonbegrip voor de toepassing van de Ongevallenwet 1921 gelijk is aan het begrip loon, zoals dit omschreven is in het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

Het tweede lid van artikel 5 bevat hetgeen krachtens de punten 2, 3, 4 en 5 komt te vervallen.

Het derde lid van artikel 5 is gelijk aan het huidige artikel 6.

7. Nadat in artikel 5 is aangegeven, wat onder loon moet worden verstaan, wordt in artikel 7 een omschrijving gegeven van het begrip dagloon. Dit artikel bevat alle bepalingen over het dagloon.

De eerste twee leden zijn ontleend aan het huidige artikel 7, met dien verstande, dat in de redactie enige technische verbeteringen zijn aangebracht.

De definitie van het begrip „loon” in het ontwerp-Coördinatiewet gaat ter wille van de coördinatie met de Besluiten op de Loonbelasting en de Vereveningsheffing uit van het genoten loon. Het zou echter niet verantwoord zijn om bij de berekening van de uitkeringen krachtens de sociale-verzekeringswetten ook dan uit te gaan van het genoten loon, wanneer dit loon om een of andere reden lager zou zijn dan het verdiende loon, b.v. doordat een werkgever om financiële redenen minder dan het verdiende loon zou hebben uitbetaald. Om deze reden is in het eerste lid bepaald, dat voor de toepassing van dit artikel onder genoten loon wordt verstaan het verdiende loon, ook al is dit niet of niet geheel uitbetaald.

Het derde lid van artikel 7 opent de mogelijkheid, dat de Sociale Verzekeringsraad ten aanzien van de vaststelling van het dagloon, hetwelk ten grondslag ligt aan de andere geldelijke schadeloosstellingen dan de tijdelijke uitkering, regelen geeft, waarbij kan worden afgeweken zowel van het algemene loonbegrip als van de dagloombepalingen, opgenomen in het eerste en tweede lid van dat artikel.

Bij de toelichting op artikel 4 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering werd er reeds de aandacht op gevestigd, dat, ofschoon de vaststelling van het dagloon in het algemeen zal geschieden naar de grondslag van het algemene loonbegrip,

het premieloon en het uitkeringsloon toch niet in alle gevallen gelijk behoeven te zijn.

Het derde lid van artikel 7 is een bepaling, analoog aan die, welke thans voorkomt in artikel 7, lid 2, III, met dit verschil, dat thans in de wet geen limitatieve opsomming is gegeven van de gevallen, waarvoor afwijkende regelen kunnen worden gesteld, en dat de bevoegdheid om die afwijkende regelen te stellen overgaat van de Kroon op de Sociale Verzekeringsraad.

Het vierde lid is gelijk aan het huidige zesde lid van artikel 7, het vijfde lid aan het huidige artikel 7b, het zesde lid aan het huidige artikel 8. In het zevende en achtste lid zijn de bepalingen van het huidige artikel 7a opgenomen.

8. Het maximumdagloon, waarnaar de geldelijke schadeloosstellingen worden berekend, is steeds gelijk aan het maximumloon per dag, waarover de premieën worden berekend. Aangezien dit laatste loon op grond van het eerste lid van artikel 9 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering bij algemene maatregel van bestuur zal worden vastgesteld, kan in de afzonderlijke wetten, voor wat betreft de hoogte van het maximumdagloon voor de uitkeringen, verwezen worden naar het bovengenoemde artikel 9.

Het nieuwe artikel 8 van de Ongevallenwet 1921 bevat een zodanige verwijzing.

In verband met dit nieuwe artikel 8 kunnen het vijfde lid van artikel 16 (punt 10), het tweede lid van artikel 19 (punt 11) en het tweede lid van artikel 21 (punt 12) vervallen.

13. Aangezien de bepaling van artikel 23a behoort aan te sluiten bij de artikelen 21 en 22, wordt voorgesteld om bedoeld artikel te vernummern tot artikel 22a. De wijziging vloeit voort uit het vervallen van het tweede lid van artikel 21 (punt 12).

14. Dit punt bevat een aanpassing van artikel 25 aan het nieuwe artikel 8.

15. Het verdient aanbeveling om de vaststelling van de formulieren van bedrijfsaangifte te doen geschieden door het bestuur der Rijksverzekeringsbank.

16. In verband met de nieuwe definitie van het begrip „loon” dient het woord „verdiend”, voorkomende in artikel 40, eerste lid, te worden vervangen door het woord: genoten.

Met betrekking tot de voorgestelde wijziging van het tweede lid van artikel 40 wordt opgemerkt, dat op grond van de wet van 19 Februari 1952, *Stb.* 121, tot wijziging van de Wet op de Rijksverzekeringsbank en de Raden van Arbeid, *Stb.* 1933, no. 598 (Aanpassing aan Organisatiewet Sociale Verzekering) de verplichtingen en bevoegdheden van de Raad van Toezicht overgaan op de Sociale Verzekeringsraad. In verband met het vervallen van artikel 48 kan de laatste volzin van het derde lid van artikel 40 vervallen.

Gezien het bepaalde in het eerste lid van artikel 9 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering kan het vierde lid van artikel 40 vervallen.

17. Zie de toelichting bij de voorgestelde wijziging van het eerste lid van artikel 40 (punt 16).

18. Deze wijziging houdt verband met het vervallen van artikel 46, waarnaar in het huidige tweede lid van artikel 57 wordt verwezen.

19. De wijziging van het tweede lid van artikel 66 houdt eveneens verband met het vervallen van artikel 46.

De wijziging van het vierde lid van artikel 66 beoogt de vaststelling van het formulier van ongevalsangifte te doen geschieden door het bestuur der Rijksverzekeringsbank.

20. Volgens het eerste lid van artikel 1638g van het Burgerlijk Wetboek is beslag onder de werkgever op het door deze aan de arbeider verschuldigde loon, indien het in geld vastgesteld loon tien gulden per dag of minder bedraagt, niet verder geldig dan tot een vijfde gedeelte van het in geld vastgesteld loon. Een bedrag van f 8 per dag is dus steeds vrij van beslag. In verband met deze bepaling wordt voorgesteld om — in overeenstemming tevens met het bepaalde in artikel 33, eerste lid, der Werkloosheidswet — het bedrag van veertien gulden per week, genoemd in het eerste lid van artikel 78, te vervangen door het bedrag van f 8 per dag.

21. In verband met het vervallen van de artikelen 48, 49 en 50 dient artikel 83 te worden gewijzigd. Ten aanzien van het beroep tegen een premievaststelling wordt — wellicht ten overvloede — opgemerkt, dat dit beroep alleen openstaat tegen een vaststelling van de definitieve premie en derhalve niet tegen een kennisgeving van het uitvoeringsorgaan, waarbij mededeling wordt gedaan van een te betalen voorschotpremie.

22. Verwezen moge worden naar de toelichting op artikel 8 (punt 8).

23. Artikel 87c werd met ingang van 1 September 1949 tussengevoegd. Krachtens het tweede lid kon de toelage niet meer bedragen dan f 7 per dag, aangezien toenmaals ook een rente krachtens een der ongevallenwetten maximaal zeven gulden per dag (70% van het maximumdagloon ad f 10) kon bedragen. Bij latere verhogingen van het maximumdagloon werd het maximumbedrag van de toelage evenredig verhoogd. Door de thans voorgestelde redactie wordt bereikt, dat het maximumbedrag van de toelage zonder meer gewijzigd wordt, wanneer het maximumdagloon een wijziging ondergaat.

24. Het tweede lid van artikel 90 dient te worden gewijzigd in verband met het vervallen van artikel 43 en in verband met de bevoegdheid, welke ingevolge artikel 10 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering aan de uitvoeringsorganen wordt gegeven om voorwaarden te stellen, waaraan de loonadministratie moet voldoen.

25. Verwezen moge worden naar de toelichting op artikel 8 (punt 8).

26. De voorgestelde wijzigingen in artikel 97 vloeien voort uit de bepalingen van artikel 13 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

27 en 28. Deze wijzigingen vloeien voort uit het vervallen van de artikelen 43 en 44.

29. Deze wijziging vloeit voort uit de nieuwe redactie van het tweede lid van artikel 90 (punt 24).

30. Om dezelfde reden als aangegeven bij punt 16 dienen de woorden „de leden en de secretaris van den Raad van Toezicht” te vervallen.

De tweede volzin van het eerste lid van artikel 106 is overbodig geworden door de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 23 April 1952, *Sib.* 191, houdende bepalingen inzake vervanging van het fiscale noodrecht. Bedoelde artikelen bevatten bindende voorschriften in zake het verstrekken van inlichtingen.

31. Deze wijziging vloeit voort uit het vervallen van artikel 100a.

32. Deze wijziging houdt verband met de nieuwe redactie van artikel 90.

Artikel II. In dit artikel worden de wijzigingen aangegeven, welke in de Land- en Tuinbouwongevallenwet 1922 moeten worden aangebracht.

1. Deze artikelen kunnen vervallen in verband met de bepalingen van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

3 en 4. Deze bepalingen zijn opgenomen in het tweede lid van het nieuwe artikel 5.

5. In het eerste lid van artikel 5 wordt bepaald, dat het loonbegrip voor de toepassing van de Land- en Tuinbouwongevallenwet 1922 gelijk is aan het begrip loon, zoals dit omschreven is in het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

Het tweede lid van artikel 5 bevat hetgeen krachtens de punten 3 en 4 komt te vervallen.

Het derde lid van artikel 5 is ontleend aan het huidige artikel 6 der Ongevallenwet 1921 (nieuw: artikel 5, derde lid).

Ter wille van de coördinatie wordt het wenselijk geacht ook hier deze bepaling, die de onderhavige wet in tegenstelling tot de Ongevallenwet 1921, de Ziektewet en de Kinderbijslagwet tot nu toe niet kende, op te nemen.

6. Verwezen moge worden naar de toelichting op artikel 7 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 7).

7. Verwezen moge worden naar de toelichting op artikel 8 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 8).

8. In verband met het bepaalde in artikel 8 kan het derde lid van artikel 36 vervallen.

9. Dit punt bevat een aanpassing van artikel 48 aan het nieuwe artikel 8.

10. Verwezen moge worden naar de toelichting op de wijziging van artikel 78 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 20).

11. In verband met de nieuwe definitie van het begrip „loon” dient het woord „verdiend”, voorkomende in artikel 79, eerste lid, te worden vervangen door het woord: genoten.

Het tweede lid heeft praktisch geen betekenis en kan zonder meer vervallen, terwijl het derde lid overbodig is geworden door het bepaalde in artikel 9 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

12. In verband met het vervallen van de artikelen 85, 86 en 87 dient artikel 93 te worden gewijzigd. Wat het beroep tegen een premievaststelling betreft, moge verwezen worden naar de toelichting bij het voorgestelde artikel 83 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 21).

13. Verwezen moge worden naar de toelichting op de wijziging van artikel 87c van de Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 23).

14. Verwezen moge worden naar de toelichting op de wijziging van artikel 90 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 24).

15 en 16. Verwezen zij naar de toelichting op het nieuwe artikel 8 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 8).

17. De voorgestelde wijzigingen vloeien voort uit de bepalingen van artikel 13 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

18 en 19. De voorgestelde wijzigingen houden verband met het vervallen van de artikelen 81 en 82.

20. Deze wijziging vloeit voort uit het vervallen van artikel 109a.

Artikel III. Dit artikel bevat de in de Ziektewet aan te brengen wijzigingen.

1. Deze artikelen kunnen, met uitzondering van artikel 59, vervallen in verband met de bepalingen van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

Aan artikel 24, hetwelk betrekking heeft op de verzekering van losse arbeiders, bestaat in de praktijk geen behoefte meer. Voor zover voor deze arbeiders behoefte bestaat aan een afwijkende dagloombepaling, kan deze op grond van het derde lid van artikel 8a (punt 7) worden vastgesteld.

Bij de toelichting op artikel 10 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering werd er reeds op gewezen, dat na de unificatie van het begrip loon kan worden overgegaan tot het vaststellen van een eenvoudige en uniforme gecombineerde loonstaat. De bedrijfsverenigingen zullen dan over dezelfde loongegevens beschikken als de Raden van Arbeid. In verband hiermede kan artikel 59 vervallen.

3. Er zijn enkele groepen van verzekerden ingevolge de Werkloosheidswet, die niet verzekerd zijn krachtens de Ziektewet. Te denken ware hierbij o.a. aan degenen, wier loon ligt tussen de loongrenzen van de Ziektewet en de Werkloosheidswet, alsmede aan de zeelieden. Indien deze personen werkloos worden en een wachttijd moeten doormaken om voor uitkering krachtens de Werkloosheidswet in aanmerking te kunnen komen, zijn zij gedurende deze wachttijd niet verzekerd krachtens de Ziektewet. Immers, krachtens artikel 3 van de Ziektewet

wet is slechts verzekerd degene, die een uitkering ontvangt krachtens de Werkloosheidswet, terwijl artikel 26, lid 2, bepaalt, dat de verzekering krachtens de Ziektewet voortduurt gedurende de wachtdagen voor de Werkloosheidswet. Uitkering krachtens de Werkloosheidswet wordt over de wachtdagen niet ontvangen, terwijl van voortduren der verzekering geen sprake is, omdat bij de aanvang van de werkloosheid geen verzekering krachtens de Ziektewet bestond. Het gevolg hiervan is, dat een werkloze, als hier bedoeld, die tijdens de voor de Werkloosheidswet geldende wachtdagen ziek wordt, niet alleen geen recht heeft op ziekgeld en op verstrekingen krachtens het Ziekenfondsenbesluit, doch bovendien tijdens zijn ziekte in de regel geen aanspraak op uitkering krachtens de Werkloosheidswet zal hebben op grond van artikel 40, eerste lid, onder *g*, en artikel 48, eerste lid, dier wet. Eerstgenoemd artikel zegt n.l., dat geen recht op wachtgeld bestaat voor de werknemer, wiens fysieke of psychische gesteldheid hem ongeschikt of nagenoeg ongeschikt maakt tot het verrichten van werkzaamheden in het onderdeel van het bedrijfs- en beroepsleven, waarover de bedrijfsvereniging haar werking uitstrekt.

Volgens laatstgenoemd artikel geldt het bepaalde in artikel 40 ook voor de werkloosheidsuitkering, met dien verstande, dat op grond van de fysieke of psychische gesteldheid van de werknemer alleen dan geen uitkering wordt toegekend, indien de werknemer voor elke werkzaamheid, in welk onderdeel van het bedrijfs- en beroepsleven ook, ongeschikt of nagenoeg ongeschikt is.

In het nieuwe artikel 3, eerste lid, onder *b*, der Ziektewet wordt derhalve voorgesteld om bovenbedoelde personen aan te merken als arbeiders in de zin van die wet. In verband daarmee kan het huidige tweede lid van artikel 26 vervallen (punt 10).

Krachtens het eerste lid van artikel 30 der Werkloosheidswet heeft een werknemer, die op een dag onvrijwillig, al dan niet ten gevolge van ontslag uit zijn dienstbetrekking, geheel of ten dele werkloos is, over die dag aanspraak op een uitkering ingevolge die wet, voor zover op zijn laatste werkgever niet de verplichting rust — b.v. bij onrechtmatig ontslag — tijdens de werkloosheid het loon onverminderd door te betalen. De hierbedoelde werknemer is geen arbeider in de zin van de Ziektewet, aangezien hij en geen arbeid verricht en geen uitkering krachtens de Werkloosheidswet ontvangt (artikel 3 der Ziektewet is niet van toepassing). De billijkheid eist evenwel, dat hij toch als verzekerde wordt aangemerkt. Hiertoe strekt het bepaalde onder *c* van het eerste lid van artikel 3. Is de bedrijfsvereniging van oordeel, dat recht op uitkering krachtens de Werkloosheidswet bestaat, dan is de arbeider verzekerd op grond van artikel 3, eerste lid, onder *a*, der Ziektewet. Weigert de bedrijfsvereniging uitkering op grond van het bepaalde in artikel 30 der Werkloosheidswet, dan wordt de werknemer op grond van het eerste lid, onder *c*, als arbeider beschouwd.

Het nieuwe tweede lid van artikel 3 komt overeen met de tweede en derde volzin van het huidige artikel 3.

2, 4 en 5. De in deze punten genoemde bepalingen zijn opgenomen in het nieuwe artikel 8.

6. Verwezen moge worden naar de toelichting op artikel 7 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 7).

7. Nadat in artikel 8 is aangegeven wat onder loon dient te worden verstaan, wordt in een afzonderlijk artikel 8*a* een omschrijving gegeven van het dagloon.

De eerste volzin van het eerste lid van artikel 8*a* is ontleend aan het zevende lid van het huidige artikel 8.

Voor de toevoeging van de tweede volzin moge weer worden verwezen naar de toelichting op artikel I, punt 7.

Het tweede lid is gelijk aan het achtste lid van het huidige artikel 8.

Tot nog toe kunnen op grond van het negende lid van artikel 8 der Ziektewet bij algemene maatregel van bestuur voor bepaalde groepen van verzekerden afwijkende dagloonbepalingen worden vastgesteld. In het derde lid van artikel 8*a* wordt thans voorgesteld om deze afwijkende dagloonbepalingen te doen vaststellen door de Sociale Verzekeringsraad onder

goedkeuring van de Minister. In het voorgestelde derde lid van artikel 7 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 7) en der Land- en Tuinbouwongevallenwet 1922 (artikel II, punt 6) wordt aan de Sociale Verzekeringsraad een overeenkomstige bevoegdheid gegeven.

Het vierde lid van artikel 8*a* is ontleend aan het tiende lid van het huidige artikel 8 der Ziektewet. De laatste volzin is overgenomen uit het achtste lid van artikel 9 der Werkloosheidswet.

9. Deze wijziging vloeit voort uit de wijziging van artikel 60, eerste lid, der Ziektewet (punt 17).

10. Voorgesteld wordt om de aanduiding van de gevallen, waarin de verzekering voortduurt, overzichtelijker te maken. Naar inhoud komt het nieuwe artikel 26 grotendeels overeen met het huidige artikel 26. Nieuw zijn de bepalingen van het eerste lid onder *d* en *e*.

Het onder *d* voorgestelde beoogt de verzekering ingevolge de Ziektewet te doen voortduren over de wachtdagen, indien de getroffen vóór de derde dag na het ongeval weer in staat is zijn arbeid te verrichten en derhalve geen tijdelijke uitkering ontvangt.

Op grond van artikel 4 juncto artikel 6, eerste lid, onder *i*, van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering behoort een uitkering, welke een werknemer ontvangt over tijdvakken, waarin hij geen arbeid verricht, tot het loon, mits die uitkering ten minste gelijk is aan de helft van zijn normale loon. De billijkheid eist, dat in deze gevallen ook de ziekteverzekering voortduurt. Dit is de strekking van het bepaalde onder *e*.

Het huidige tweede lid van artikel 26 der Ziektewet kan vervallen in verband met de voorgestelde nieuwe redactie van artikel 3, eerste lid, onder *b* (punt 3).

11. Verwezen moge worden naar de toelichting op het nieuwe artikel 8 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 8).

12. Volgens het bepaalde in het huidige artikel 30 der Ziektewet bestaat de mogelijkheid, dat de zieke arbeider een gedeelte van zijn arbeid verricht en daarnaast nog ziekgeld ontvangt. In de praktijk komt het evenwel slechts weinig voor, dat een werkgever door een herstellende werknemer bij gedeeltelijke werkhervatting een gedeelte van zijn eigen arbeid laat verrichten. Wel worden in dergelijke gevallen veelvuldig andere, lichtere werkzaamheden aangeboden. Indien de verzekerde deze arbeid gaat verrichten en daarmee minder verdient dan het voor de berekening van zijn ziekgeld vastgestelde dagloon, kan artikel 30 niet door de bedrijfsvereniging worden gehanteerd, omdat dit artikel o.m. als eis stelt, dat de arbeider een gedeelte van „zijn arbeid” verricht. Toepassing van artikel 36 geeft dan evenwel hetzelfde resultaat. Anders wordt het evenwel, indien de arbeider weigert gedeeltelijk te werken. Bij de huidige redactie zal van de in de laatste volzin van artikel 30 gegeven sanctie om de helft van het ziekgeld uit te keren slechts gebruik kunnen worden gemaakt, indien de arbeider in de gelegenheid wordt gesteld om een gedeelte van zijn eigen arbeid te verrichten en niet, wanneer hij in de gelegenheid wordt gesteld om voor hem passende arbeid te verrichten. Van de thans geboden gelegenheid wordt gebruik gemaakt om dit bezwaar door de voorgestelde wijziging te ondervangen. Opgemerkt wordt, dat van de beslissing van de bedrijfsvereniging tot vermindering van het ziekgeld op grond van het onderhavige artikel krachtens artikel 73 beroep openstaat, hetgeen inhoudt, dat ook de vraag, of de aan de arbeider aangeboden arbeid als „passende arbeid” moet worden aangemerkt, aan het oordeel van de beroepsrechter is onderworpen.

13. Volgens het tweede lid van artikel 31 der Ziektewet wordt aan een verzekerde, aan wie in een tijdvak van 18 maanden over 312 dagen al dan niet onafgebroken ziekgeld is uitgekeerd wegens ongeschiktheid tot werken, voortgekomen uit dezelfde ziekte-oorzaak, in de op dat tijdvak onmiddellijk volgende periode van 18 maanden bij herhaalde ongeschiktheid tot werken, uit dezelfde ziekte-oorzaak voortkomende, over niet meer dan 156 dagen ziekgeld uitgekeerd. Hetzelfde geldt voor iedere volgende periode van 18 maanden, zolang in de voorafgaande periode van 18 maanden wegens ongeschikt-

heid tot werken, uit bedoelde ziekte-oorzaak voortkomende, ziekgeld is uitgekeerd.

Volgens de constante jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep moet deze bepaling aldus worden uitgelegd, dat in een periode van 18 maanden voor herhaalde ongeschiktheid tot werken, nadat in de vorige periode van 18 maanden de maximumuitkering is genoten, alleen ziekgeld wordt uitgekeerd, indien deze ongeschiktheid in deze periode is ontstaan.

Het wordt redelijk geacht de onderhavige bepaling in deze zin te wijzigen, dat bij herhaalde ongeschiktheid tot werken uit een zelfde ziekte-oorzaak, ingetreden in een periode van 18 maanden, waarover reeds de maximumuitkering werd genoten en voortdurende over de volgende periode van 18 maanden, in die volgende periode recht op ziekgeld bestaat.

14. Deze wijziging vloeit voort uit het vervallen van artikel 24 (punt 1).

16. Een gedeelte van het eerste lid van artikel 60 der Ziektewet kan vervallen in verband met het bepaalde in artikel 9, eerste lid, van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

17. Deze wijziging vloeit voort uit het vervallen van artikel 24 (punt 1).

18. Het tweede, derde en vierde lid van artikel 85 kunnen vervallen in verband met het bepaalde in artikel 13 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

19. De premieheffing wordt geregeld bij en krachtens het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

Artikel IV. Dit artikel geeft de in de Kinderbijslagwet te brengen wijzigingen aan.

1. De in dit punt genoemde artikelen kunnen vervallen in verband met het bepaalde in het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

3. Deze wijziging vloeit voort uit de wijziging van artikel 26 (punt 10).

4 en 6. De in deze punten bedoelde bepalingen zijn opgenomen in het derde lid van artikel 12.

5. In verband met de nieuwe definitie van het begrip loon dient het woord „verdienen” te worden vervangen door het woord: genieten.

7. Verwezen moge worden naar de toelichting op artikel 7 der Ongevallenwet 1921 (artikel I, punt 7).

8. Voor de toelichting op de wijziging van artikel 19 moge worden verwezen naar hetgeen is medegedeeld in het algemeen deel van de Memorie van Toelichting op het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

9. De woorden „voorzover nodig in afwijking van het bepaalde in artikel 12” kunnen zonder enig bezwaar vervallen.

10. Een groot gedeelte van artikel 26 kan vervallen in verband met het bepaalde in artikel 9, eerste lid, van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

Artikel V. Dit artikel bevat de in de Werkloosheidswet aan te brengen wijzigingen.

1. Deze artikelen kunnen vervallen in verband met de bepalingen van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering.

3. In het eerste lid van artikel 9 wordt bepaald, dat het begrip loon voor de toepassing van de Werkloosheidswet gelijk is aan het begrip loon, zoals dit omschreven is in het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering. Het tweede lid van artikel 9 is gelijk aan het vijfde lid van het huidige artikel 9 der Werkloosheidswet.

4. In artikel 9a wordt een omschrijving gegeven van het dagloon, welke in hoofdzaak is ontleend aan het huidige artikel 9 der Werkloosheidswet.

5. Het derde, vijfde en zesde lid van artikel 34 kunnen vervallen in verband met het bepaalde in artikel 13 van het ontwerp-Coördinatiewet Sociale Verzekering. Het nieuwe derde lid van artikel 34 is ontleend aan het huidige vierde lid, doch werd aangevuld met enige bepalingen, voorkomende in artikel 60, vierde lid, der Ziektewet.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,

A. A. VAN RHIJN.